

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

II. Quam hæc nobis vnio & charitas necessaria sit, & quædam eius
conseruandæ media proponuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

mun-do fidei ac Religionis nostræ veritatem, & Christum Iesum, vnigenitum Dei Filium esse, persuadendum. Quod quam maxime D. Chrysostomus ponderat: *Non pro discipulis meis, inquit, tantum rogo te, Pater æternæ, sed & pro eis, qui credituri sunt per verbū eorum in me, ut omnes vnū sint, sicut tu Pater in me, & ego in te, ut & ipsi in nobis vnū sint, ut credat mundus, quia tu me misisti.* Annē vnionis & fraternitatis huius excellentia altius extolli, & magis exaggerari queat, cum vna ipsa factis sit, & satis esse debeat, ut mundus fateatur ipsam quendam Filij Dei in mundum aduentus effectum esse, vtque ipse doctrinam eius & Christianam Religionem gratanter & vltro suscipiat.

Quam quæ dico vera sint, quantique ponderis, colligi potest ex eo, quod S. Pachomio contigit. Hic enim cum adhuc Gentilis in castris Constantini Magni militaret, & necessario ad vitā commertu ita deficiente, vt fame prope emoreretur, vna cum comilitonibus quibusdam oppidum quoddam ingressus esset, tam copiose in eo & hilariter tanta caritate omnia vitæ subsidia sibi vidit suppeditari; vt admiratus Pachomius quæreret, quænam gens ea foret tam ad benefaciendum propensa? Audiuit eos Christianos esse, quibus pro more esset peregrinos omnes passim recipere, ijsque quo possent modo succurrere, & benefacere. Quo audito, statim se ipse ad institutum illud vitæ amplectendum interius permoueri sensit: quare manib. ad cælū sublatis, & Deum in testem aduocans, Christianis spon-dit accessurum. Fuit illi itaque caritas hæc, vt se conuerteret, sibi; illam veram fidem & Religionem esse persuaderet, motiuum & occasio.

Ad-dit porro Redemptor & aliud, per-magnæ nobis omnibus consolationi futurum: *Et cognoscat, Pater, mundus, quia tu me misisti, & dilexisti eos, sicut & me dilexisti.* Vnum de præcipuis signis, è quo colligatur, peculiari quodam Deum affectu erga congregationem aliquam ferri, eamque amore quodam eximio, singula-

ri, priuilegiato, & quali Filium suum vnigenitum diligit, diligere, est, quod ei hæc vnionis & mutæ fraternitatis gratiam ac donum cōcedat, quemadmodum eum illā in primitiua Ecclesia dedisse & communicasse videmus ijs, qui primitias spiritus habebant. Quare bene S. Iohannes ait: *Si diligamus inuicem, Deus in nobis manet, & charitas eius in nobis perfecta est.* Et Dominus ipse testatur: *Vbi sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum.* quid futurum igitur, vbi tam multi in eius nomine, & ex amore eius, congregabuntur? Itaque vt tam amplis bonis gaudeamus, vtque euidentissimum hocce pignus, quod Deus inter nos ver-setur, nosque peculiari quodam affectu prosequatur, habeamus, demus omnem, quam possumus, operam, vt charitatem & vnionem hanc semper integram vegetamque conseruemus.

CAPVT II.

Quam hæc nobis vnio & charitas necessaria sit; & quædam eius conseruanda media proponuntur.

APOSTOLVS Paulus Colossensibus scribens, ad omnigenas quidem virtutes eos cohortatur, ad charitatem tamen quam maxime: *Super omnia autem hæc, charitatem habete, quod est vinculum perfectionis, & virtutes omnes conseruat & animat; nec non Apostolus Petrus in prima sua Canonica: Ante omnia autem mutuam in vobismetipsis charitatem continuam habentes.* Vnde perspiciere licet, quanti hæc charitas & vnio sit momenti, eū Apostoli hi & Ecclesie Principes tam eā studiose cōmendent, vt dicant *ante omnia & super omnia* eam esse comparandam: vt eam pluris semper quam reliqua omnia faciamus.

Principio quidem, quam ea omnibus in genere Religiosis sit necessaria, facile inde perspici potest, quod nulla penitus sine vnione & animorum conformitate sub-

Homil. 8. in Iohann.

Baron. tom. 3. p. 144. & apud Metaphrast. 14. Maij.

Iohann. 17. 23.

I. Ioh. 1.

Matth. 18.

Coloss. 3.

I. Ioh. 1.

I. Pet. 1.

I. Ioh. 1.

I. Ioh. 1.

subistere possit Religio; nec solum Religio, imo ne quidem congregatio vlla aut communitas esse queat, in qua non aliquis vnionis & ordinis vigeat modus. Aufer quippe ipsam à multitudine quam connexionem & vnionem, quid illa erit, nisi mera quædam Babylon, confusio & turbatio? Et prouerbio dicitur, *Vbi est multitudo, ibi est confusio*, quando nimirum multitudo ordine & vnione caret: nam si ordinata ea & vnita sit, quædam potius hierarchia est. Omnes proinde congregationes & Respublicæ, tametsi barbarorum aliqua semper vnione & ordine inuicem colligantur, vt nimirum ab vno omnes capite, aut multis Rempubli- cam ac regimen repræsentantibus, dependant. Hoc & in ipsis animalibus cernere est: nec solum in apibus; in illis quippe naturalis instinctus, quem ad regimen politicum habent, in primis est admirabilis, verum & in lupis, leonibus, alijsq; feris, quod enim speciei suæ quæque conseruationem quærant, hinc semper aliqua inter se vnione connectuntur; nam si ab inuicem dissentirent ac diuiderentur, tandem perirent, & esse paulatim desinerent. Ipsos etiam Dæmones, etsi spiritus sint dissensionis & zizaniorum, vel ipso Christo teste, minime credendum est, hac ipsa de causa ab inuicem dissentire, & inter se se diuidi. *Si autem & Satanas in seipsum diuisus est, quomodo stabit regnum eius?* Atque in rei huius confirmationem adducit aphorismum & principium illud in politicis adeo certum & vsitatum, *Omne regnum in seipsum diuisum*, exterioribus opus non habet inimicis, vt destruat ac pereat, sed ipsum à suis membris ab inuicem diuulsis desolabitur, & domus supra domum caderet. Vnde etiam Plato docet, nihil afferri posse Reipublicæ periculosius, quam discordiam & dissensionem; nihil e contrario dari vtilius, quam mutuam ciuium inter se pacem & consensionem. Idem S. Hieronymus de religiosa congregatione, & quidem maiori efficacia, asserit: *Hæc (charitas) Religiosos, hæc monachos facit: sine hac conturbatio sunt tarta-*

*ra, habitatores sunt demones; quis enim di-
rior & exosior dari tartarus queat, quam
cum semper corpore illos coniungi, & in-
ter se quotidie agere oporteat, animo ta-
men ac voluntate ab inuicem dissentire?
cum hac (charitate) vero sunt paradysus in
terris, & in eis degentes sunt Angeli: quod
iam tum in hoc mundo ea pace & quiere
frui incipiant, quæ illi in cælo potiuntur.
Confirmat id ipsum Basilius: Hi, inquit,
*vita diligenter communitate reserua, Ange-
lorum viuendi ritum amulantur: nulla est
inter Angelos lis, nulla contentio, nulla con-
trouersia.* Sanctus Laurentius Iustinianus
denique nulla re in terra melius cælum
& cælestis illius Hierusalem vnionem
congregationemq; ait repræsentari, quæ
Religiosorum in amore & charitate vni-
torum cōgregatione & collectione. Hæc
quippe vita angelica est, vita cælestis; &
vere *Dominus est in loco isto, neque est hic
aliud nisi domus Dei & porta cæli.**

In Confit.
monast. c. 19.

Gen. 28. 16.

Sed à necessitate generali ad particu-
larem veniendo, ostendamus iam, quan-
topere nobis Socijs hæc animorum vnio
& fraterna charitas necessaria sit. Beatus
noster Pater de medijs, quibus Societas
& conseruanda, & in bono suo spiritali
profectura sit, agēs, hanc vnionem & fra-
ternam ad inuicem charitatem, perma-
gnum ad hoc, ait, præ alijs rebus pondus
allaturam, & insigni adiumento futuram.
Et præter rationes generales, quæ vnio-
nem hanc cuilibet & quæcunque Reli-
gioni ac communitati necessariam esse
conuincant, sunt aliæ particulares, è qui-
bus videre sit hac nobis magis quam alijs
opus esse. Quarum prima sit hæc, quod
Societas quidam manipulus sit ex ijs cō-
stans militibus, quos Ecclesiæ suæ in eo,
quod aduersus mundum & tartareas po-
testates ipsa suscepit bello, in subsidium
& suppetas, vtque multas cælo animas
assereret, his vltimis temporibus Deus
submisit. hoc etiam instituti nostri forma
& ratio à nobis exigit, hoc etiā est, quod
in bulla confirmationis & erectionis So-
cietatis nostræ omnibus proponitur: *Quicumque*, inquit Pontifex, *vult sub oris*

Bulla Iulij 3.
anno 1550.

eis vexillo Deo militare, & soli Domino & Ecclesia ipsius sponsa seruire, &c. Hoc quoque ipsum Societatis nomen per se indicat: militū quippe ea turmam sonat, hinc tympana pulsamus, vexillum in altum erigimus, copias, quæ aduersus inimicos crucis Christi generose decertent, colligimus, si vero acies hæc optime vnita, & bene ordinata fuerit, vt nimiram bellatores omnes vnum velint & spectēt, ipsas etiam petras durissimas perfringet, ipsam vero nihil lædet aut dissoluet. Atque inde est, quod Ecclesiam ipsam Spiritus sanctus aciei bene ordinatæ, & ob condensationem omnibus terribili comparet. nihil enim hanc potest perumpere, nullusque ad eam aditus patet; vnus quippe miles alium defendit: at vbi semel etus franguntur & turbantur ordines, nihil ea debilius, hosti irrupenti cedit, statimque dissoluitur & profligatur. Dauid Rex indicaturus hostes se suos deuicisse, ait: *Diuisit Dominus inimicos meos coram me, sicut diuiduntur aquæ: atque hinc etiam montem, in quo hæc dispersio contigit, Baal pharasin, id est, locum diuisionis, appellauit. A deo vt idem omnino sit vincere, quod dispergere ac diuidere, & idem locus diuisionis, quod locus victoriæ. Vnde qui de re militari scribunt, multitudinem, quæ inordinata sit, ad victimam tendere potius, quam ad pugnam, docent. Nihil siquidem in castris ac disciplina militari exactius aut studiosius obseruatur, quam vt acies & ordines non frangantur, dissoluanturue, sed semper integri, vniti, ordinati conferuentur; sequentes ad anteriores attendant, & suam quique stationem tueatur.*

Nec vero solum commune totius exercitus, sed etiam priuatum militis vniuersiusque bonum ab hac ordinum debita conseruatione dependet: nam perditis & solutis ordinibus, etiam miles ipse profligabitur ac peribit. Eodem plane modo in hac nostra Societate, & hac bene ordinata acie contingeret: si enim vniti simus, alter alterum seruo iuuemus, & in vnum simul omnes scopum collinemus, vniuer-

Caut. 6.3.

Vegetius.

Charitas fraternæ non communitatis modo, sed & singulorum prodest.

fos hostes nostros profligabimus, à nullo vero ipsorum vincemur aut lædemur. Nam de hac fratrum vnione Sapiens ait: *Frater qui adiuuatur à fratre, quasi ciuias firma.* Et alio loco: *Funiculus triplex, aut multiplex, difficile rumpitur.* Parui illi funiculi, quibus neruus arcus maioris contortus est, parua, aut fortasse nullius singulatim sumpti sunt duritiei, & potentie; iunctos vero & simul tortos videmus durissimam ferri laminam adducendo incuruare. Tales haud dubie ipsi erimus, si vniti simus, & vnus omnes animi.

Ad hanc animorum concordiam Religiosos animans Basiliius, considerate eos iubet, quanta vnanimitate & consensu Machabæi illi bella Domini bellarent. Scriptura quoque in libris Regum, de copioso illo exercitu, & trecentis bellatorum millibus constante, loquens, egressos eos ait *quasi vir vnus* quod vnari omnes voluntatem & intentionem animi haberet; atque inde fiebat, vt & hostibus suis terrorem essent, & illustrissimas de eisdem victorias referrent. Simili ergo modo nos spiritualia bella Domini pugnare oportet: & sic insignem functionibus nostris in proximo fructum faciemus, & hostibus nostris terribiles erimus; quia, vt idem Basiliius addit, ipse non demon timebit, neque nos aggredi audebit, de victoria quippe desperabit, tot simul bellatores robore & animo ad se expugnandum ita coniunctos videns; nec vllum nobis inferre se damnum posse credit.

Cur hæc nobis præ alijs vnio maxime necessaria sit, hanc B.N.P. rationem, velut prægnantissimam, ponit: *Vnio, inquit, & conformitas mutua diligentissime curanda est, nec qua ei aduersantur, permittenda, quo iuncti inuicem fraternæ charitatis vinculo, melius & efficacius possint se diuino obsequio & auxilio proximorum impendere.* Alio vero loco sine vnione hæc Societatem aut conseruari, aut dirigi, aut eum, propter quem instituta est, finem, consequi posse negat. Constat. n. nos, si ab inuicem diuisi ac distincti simus, aut animis dissentiamus, non modo sine instituti nostri (qui est animas

mas Deo parere) non assecuturos, verum etiam fore, vt ne nos ipsos quidem regere & conseruare possimus. Si enim milites, qui vniri deberent ad eum hoste certandum, se inuicem oppugnare & impetere inciperent, vsq; adeo eum nō vincerent, vt seipsi potius conficerent & destruerent.

Vnde apposite Propheta: *Diuisum est cor eorum* (bellantiū) i. se mutuo impetiuere, hinc interibūt. Et monet Apostolus, *Quod si inuicem mordetis & comeditis*, id est, si sint inter vos dissidiæ, inuidia, & murmurationes, *videte ne ab inuicem consumamini*.

Atque hoc vnum est, quod in Religione nos timere oportet; non autem externos inimicos, non persecutiones, non oblationes, quæ excitari nobis in mundo queant; nullum quippe hæc damnū nobis inferent aut noxam.

Quare apposite suos Religiosos alloquens Bernard *Quid ergo*, inquit, *à foris vos conturbare aut contristare poterit, si intus bene estis, & fraternæ pacis & charitatis gaudetis*; atq; ad hoc propositum adfert illud Apost. Petri: *Et quis est, qui vobis noceat, si boni amulatores fueritis*?

Quandiu nos erimus, qui esse debemus, quam diu inuicem vniri, & fraternæ charitatis vinculo connexi erimus, nulla nobis deforis insurgens contradictio aut persecutio damnū inferet, vel hilam nocere; quinimo maioris in spiritu profectus & incrementi erit occasio, inque amplius bonū nostrū cedit.

Quemadmodū atroces illæ tyrannorū Ethnicorumq; persecutiones, vt in historia ecclesiastica legitur, Ecclesiæ non magis nocuerūt, quā viti ipse putator: nā pro vno palmitē, quæ præsecabant, alij plures longe feraciores suppullulabant.

Vnde scite Martyr ille tyranno insultans respondebat, tanta Christiani sanguinis effusione vsque adeo Ecclesiam illum non destrueret, vt eius agrum hoc, velut aqua fecundissima, irrigaret: quo frumentum latius proueniret, & magis multiplicaretur.

Laudantur in libris Machabæorum Romani concordiam tuæ & vnionis nomine: *Committunt vni hominum magistratus suum per singulos annos, & omnes obe-*

diunt vni, & non est inuidia neque zelus inter eos. Qui quandiu ita inuicem coniuncti & vniti fuere, mundi totius imperium obtinuerunt, & inimicis omnibus præualere; at postquam ciuili inter se concertare bello cœperunt, tota vis illa protinus dilapsa est. Vnde ortum habuit hoc prouerbum: *Concordia parua res crescunt, discordia maxima dilabuntur.*

Præter hanc est & alia particularis ratio, cur in Societate maxime unio hæc coleanda sit; quam B. P. N. in octaua Constitutionum parte proponit, quod nimirum in Societate particulares quædam difficultates & impedimenta sint, quæ hanc vnionem cōsequi impediunt ac proinde necesse esse melius eam solidiusque firmare, & quædam aduersus impedimenta hæc & obstacula remedia quærere.

Impedimenta vero, quæ in Societate eam impediunt, B. N. P. eo loco ad tria capita reuocat. Primum est, quod Societas ita per totum sit orbem terrarum sparsa ac diffusa, inter fideles æque ac infideles agens; atque ideo, quod tam procul ab inuicem eius membra distent, difficilius se mutuo posse cognoscere, inuicem colloqui, cōmunicare, & vniri; & præsertim quia tã diuersas nationes, inter quarum plurimas etiam naturalis est contrarietas, & ab inuicem auersio, sinu suo ipsa complectitur.

neq; enim adeo facile est, auersionem illam homini innatam, & quæ vsu deinde ipso in eo inualescit, exuere, & alienigenam non vt alienigenam, sed vt filium & fratrem Societatis intueri & amplecti.

Altera difficultas est, quod potissima Sociorum pars litteris vacare debeat: scientia aut in flat, & efficit, vt homo magnū quid de se præsumat, alios vero deprimat & paruifaciat; quin etiam nescio, quam iudicij duritiem ac præfractionem causat.

Vnde etiam S. Thomas homines doctiores minus deuotioni deditos esse quā simpliciores & indoctos asserit. Quare merito timendum videri, ne doctrina hæc in causa sit, cur nō ita fraternè vt oportet se ament & coniungantur, vnoquoque suam

S. p. const. c. 1.
§. 1. & in de-
clarat.

Impedimenta
tria fraternæ
charitatis in
Societate cau-
nenda.

S. Thom. 2. 2.
q. 82. art. 3.
ad 3.

9. 10. 2.

Bern. 29. in
Cant.

1. Pet. 3. 13.

2. Mach. 8. 16.

suam opinionem sequi & tueri, emine-
re alijs, proprio iudicio niti, honoremq; &
æstimationem sibi ambire satagere, quod
magna discordiæ & diuisionis causa esse
solet.

Tertia difficultas & impedimentum,
& quidem non exiguum est, quod hi ipsi
futuri sint viri magni nominis, & egregijs
talentis instructi, qui magna apud Prin-
cipes, Magnates, Respublicas, & Capitu-
la familiaritate auctoritateque valebunt:
Ex his autem familiaritatibus, & fauori-
bus diuersæ sequi solent partialitates &
factiones; ipsa quoque inde nasci singu-
laritas, immunitas, exemptio, & à com-
muni viuendi norma exceptio, quæ vnio-
nem & concordiam fraternam non me-
diocriter deterunt.

*Remedia ad
fraternam
charitatem
conseruandã.*

Quo ergo maiores sunt morbi & ma-
la, eo etiam actiora adhibenda remedia
& cautiones. Vnde etiam eo loco reme-
dia ad hisce difficultatibus occurrendum
B. N. P. præscribit. Primum, & reliquo-
rum omnium fundamentum est, vt in So-
cietate non detineantur vel cooptentur
illi, qui vitia sua & passiones edomare nõ
stauerint: qui enim indomiti sunt & im-
mortificati, nec disciplinã, nec ordinem,
nec vnionem ferent. Hinc, qui doctrina
præstabit, infabitur, aliquas præ alijs cõ-
sectabitur immunitates, cæteris præferri
volet, reliquos parui ducet, Principis aut
Magnatis alicuius beneuolentiam capta-
bit, habere cupiet, qui sibi famuletur, è
quo statim factiones ac dissensiones na-
scuntur. Quo quis in Societate doctior
erit, ac maioribus dotibus instructus, ni-
si simul virtutibus excellat, & bene sit mor-
tificatus, eo magis timendum, ne ab eo
incipiat domus vnio dissolui, & postea i-
pse negotium vniuersæ congregationi sit
daturus. Vnde non ineptæ litteræ & præ-
claræ in homine immortificato dotes, a-
cuto gladio in manibus furiosi cuiusdam
constituto comparantur; quem is, dum
sibrat, tam se quam circumstantes vulne-
rabit. At cum doctrina excellentes, mor-
tificatione & humilitate etiam excellent,
nec se ipsos, sed quæ Iesu Christi, vt loqui-

*Arcti à So-
cietate homi-
nes immorti-
ficati, quan-
tumcunque
excellant.*

Phil. 2. 21.

tur Apostolus, *querent*; tunc multa vige-
bit pax & vnio, omniaque optatissime efflo-
rescent. suo namque exemplo non parum
excitabunt, & ad sui sequelam prouoca-
bunt. Hoc scilicet præcipuum remedium
est, quod solum si bene seruetur, concor-
diæ foudæ sufficiet.

Sed præter hoc, etiam alia particularia
remedia B. P. Q. suggerit, ibi ad impedi-
menta, quæ diximus, tollenda. Nam ad
id, quod è defectu mutæ communica-
tionis & cognitionis, quem locorum as-
ferre distantia solet, nascitur, tollendum
monet, vt se inuicem per litteras ædifica-
torias, pro Societatis vsu, compellent, per
quarum reciprocum commercium se in-
uicem norunt, & ad eandem vitæ nor-
mam & modum, in quantum nationum
id fert diuersitas, sectandum animentur.
Quod ad vnionem fraternam permagnum
momentum adfert.

Aliud etiam priori non inferius, eodem
loco ad vnionem hanc conseruandam, re-
medium ponitur: vt videlicet obedien-
tia quam exactissime seruetur. Ipsa nam-
que Religiosos arcte inter se combinat,
copulat & vnit, & ex multis voluntatibus
vnã, ex multis iudicijs vnũ compo-
nit. Propria namque voluntate & proprio
iudicio ex omnibus singillarim subditis
sublato (quod per obedientiam fit) vnã
tantum communis voluntas & iudicium,
Superioris scilicet manet, qui omnes subdi-
tos sibi vnit; qui, vbi Superiori suo vniti
fuerint, etiam sibi inuicem vniti erunt,
iuxta illam Philosophorũ regulam: *Quo-
cumque sunt eadem vni tertio, sunt eadem in-
ter se.* Et quo subditi Superiori suo magis
vniti erunt, eo etiam inuicem sibi magis
vnientur. Obedientia siquidem & disci-
plina religiosa, & regularum obseruantia
runcina est, quæ omnes complanat & æ-
quat, ac proinde mirum causatur ordi-
nem & vnionem.

Ægyptij veteres hieroglyphicis suis vn-
ionem & concordiam significaturi, ly-
ram multis instructam neruis pingebant,
qui, quod cum neruo principe consona-
rent, eiq; ætemperati essent, suauissimam
quan-

P. 1. 4.

1. 5. 1.

10. 4.

Litteræ
rituæ
terranæ
musici

Concordi-
æ de di-
uina a cer-

Ab 4. 1.

8. p. 10.
10. 10.
Obedien-
tiam
charitatem
natura

Jan. 17. 11.

Lyra
lyra
lyra

quandam e debant harmoniam: pari modo communitas religiosa, è tot cordis cum corda primaria, superiore, inquam, attemperatis constans, dulcissimã quandam edit consonantiam & symphoniam. Sed vt in lyra, si vel vna corda dissonat, cum ea aut relaxatur, aut plus nimio intenditur, omnis illa musica concordia & harmonia perit ac dissoluitur; ita si in Religione vel vnus inferior dissonet, & cum Superiore suo non consonet, in causa is erit, vt omnis vnionis huius concordia, concentus, & harmonia destruat. Atque inde nonnulli occasionem sumpsere dicendi vocem *concordia* à corda deriuari; sed ij rectius deducunt, qui à corde eam (omnibus scilicet vnum & idem cor habentibus) efformant, secundum id, quod in Actis Apostolorum legitur: *Multitudo autem credentium erat cor vnum & anima vna.*

Quemadmodum, vt ait Bernardus, id eo nauis aquam bibit, quod aut rimosa sit, aut tabulæ inuicem non bene connectantur, vel pice oblitæ; ita vnica, cur Religio pereat, & destruat, causa est, quod Religiosi inuicem amoris glutino, & charitatis fraternæ vitulo non bene connectantur & colligati sint. Idcirco R. Pater noster Generalis Claudius Aquauiu, in ea, quã de vnione & charitate fraterna scripsit, epistola, tantopere eam nobis commendat, tantoq; nos eius studio vult teneri, perinde ac si totum Societatis bonum (vti reuera depêdere asserit) ab ea vna dependeret. Ideo etiam Christus Iesus Redemptor noster, in illa oratione, quam vespere passionis suæ, discipulis supremam valedicens ad Patrem habuit, quam ardentissime nobis illam, tanquam ad conseruationem nostram maxime necessariam, ab eo postulauit, dicens; *Pater sancte, serua eos in nomine tuo, quos dedisti mihi, vt sint vnum, sicut & nos.* Quibus in verbis obiter, & velut per transennam, notanda illa, quam ponit, comparatio est: Vt enim filius natura vnum quid est cum patre, ita nos amore & dilectione vnum quid esse cupit. Atque hæc no-

Rodriguez exercit. pars 1.

stra futura custodia, & conseruatio est.

CAPVT III.

Aliquot è sacra Scriptura de promuntur rationes, è quibus, quantopere ad charitatem & vnionem fraternam habendam obligemur, ostenditur.

IOANNES Euangelista cum vehementer, quem Deus erga genus humanum amorem habuit & ostendit, Filium suum vnigenitum ei dando, declarasset, inferret & concludit: *Charissimi, sic Deus dilexit nos, & nos debemus alterutrum diligere.* Petere hoc loco à nobis quis non immerito posset, quomodo ex eo, quod ita nos Deus dilexerit, Apostolus amorem erga proximos inferat & concludat, nam inde non aliud inferre debuisset videtur, quam vt Deum ipsi feruide diligeremus, cum sic ipse nos dilexerit prius. Facile huic dubio respondere est. Primo, ideo hoc modo Apostolum locutum esse, vt hinc amoris erga proximum excellentiam, quantique eum Deus faciat, videremus. Sic cum apud Matthæum quidam legisperitus à Redemptore Iesu petisset: *Magister, quod est mandatum magnum in lege?* & Dominus respondisset: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & in tota anima tua, & in tota mente tua, hoc est primũ & maximum mandatũ;* ilico sine vlla vltiori interrogatione subiungit: *Secundũ autẽ simile est huic; Diliges proximum tuum sicut teipsum.* Tantum de primo mandato, Domine, te legisperitus ille sciscitatus erat, cur autẽ tu illi secundi mentionem inferes? Vt hinc nimirum disceremus, quanta sit amoris erga proximum dignitas & excellentia, quantique eum faciat Deus.

Secundo, quia amor Dei & proximi sunt velut duo annuli inuicem innexi & inferti, quorum vnus sine alio è digito tolli nequit, at non nisi ambo simul. Similiter amor Dei & proximi semper sibi

P mutuo